

Jan Lilleby

Da Paulus skrev det andre brevet til Timoteus, hadde ennå ikke menighetens tid tikket inn. Han drev fortsatt med sin forkynnelse til Israel og proselyttene, og tilbød dem Tusenårsriket i Israel med

Jesus som konge ved hans komme fra himmelen. Det ble skrevet omkring år 58-59 e. Kr. før hans sjøreise til Rom. Mest sannsynlig.

Derfor vil jeg her tidlig i artikkelen behandle dette med 2. Tim. og bevise at det er skrevet til Israels sak, kongeriket som skulle opprettes med Jesus som konge, men adressert til Timoteus. Timoteus var jøde (hadde jødisk mor og gresk far, og var omskåret).

Det er i dette brevet at vi finner 'Syndekatalogen' i kapittel 3.

Det følgende avsnittet er også en separat artikkel du finner på nettstedet, og har derfor tittel:

2. TIM. ER, I LIKHET MED 1. TIM., ET BREV SKREVET I LYS AV DEN NYE PAKT TIL ISRAEL

Jeg må sende min takk til noen venner i Grace Bible Church, Virginia, USA, for å ha gjort meg bedre oppmerksom på at 2. Tim. er et brev skrevet før Paulus fikk åpenbart hemmeligheten om menighetens tidsalder. Det var fremdeles Israel med proselytter som var det publikum apostelen betjente da brevet ble skrevet.

Selv om altså 2. Tim. brev ikke er i lys av menighetens tid (slik som Efeserne/Kolosserne) vil jeg allikevel foreløpig

holde en rekke av Paulus' formaninger om 'rett lære' osv. i akt. For i alle tidshusholdninger så er det slik at man bør irecttesette for feil lære om Gud, eventuelt Kristus, og ikke la det skli ut i noen økumenisk læreblending. Dette sier seg jo selv, ikke sant?

Men brevets hovedinnhold avslører at det er snakk om det håp som de messianske forsamlingene hadde i hele tidsrommet med Apostelgjerningene (32 til 62 e. Kr.) – nemlig det forventete Guds Kongerike i Israel med Jesu tilbakekomst som kongen deres.

Årsaken til at jeg ikke har vært våken nok til å kunne se dette tidligere, er at jeg har nok altfor lett akseptert det munnhell at brevet var det siste som Paulus skrev; i og med at man mente at hans ord til Timoteus om en forventet «bortgang» (Norsk Bibel, 1988) betød at han forventet å møte døden ved henrettelse. For var det det siste brevet, måtte jo 'hemmeligheten' ligge til grunn for brevet, og ikke Den nye Pakt til Israel. Ren logikk.

I Norsk Bibel 1988 er ordet bortgang (2 Tim. 4, 6) et ord som er brukt i forbindelse med når noen dør. Men i engelske bibler er det oversatt med 'departure' og 'release' løslatelse – som heller peker på avgang – avreise i vanlig forstand. Paulus forventet at hans ankesak innfor Nero ville gi ham frikjennelse, slik at han kunne reise fra Rom om han så ønsket. Og fri ble han.

2. Tim. 4, 6 har et annet ord som også gir en form for misvisende veiledning som fører tankene vekk fra dette at Paulus egentlig snakker om sin frikjennelse, «..For jeg blir alt ofret...».

I engelske bibler brukes ordet «poured out» – som betyr øst ut, og peker dermed på drikkofferet. Paulus brukte altså ikke bildet på et slaktoffer (med tanke på en snarlig død) men på drikkoffer, og dette peker hen på hele hans tjeneste:

Hans liv var ett eneste drikkoffer for Gud, i det at apostelen hadde viet hele sitt liv til tjeneste for ham.

Hvis Paulus forventet en henrettelse, og ikke å bli sluppet fri, hvorfor ville han ha Timoteus til å komme fort...og ha med seg viktige eiendeler som Paulus hadde bruk for i sin videre tjeneste?

2. Tim. 4, 13:

«Når du kommer, så ta med den KAPPEN (samme som vinterfrakk) som jeg lot være igjen hos Karpus i Troas. Ta også med BØKENE, særlig SKINNBØKENE.»

Ingen fange som forventet en romersk halshogging, ville trenge eller ønske de nevnte ting slik Paulus gav uttrykk for.

Det er tydelig fra romersk histories mørke skygger, at når det var avsagt en dødsdom, så ble oftest den dømte tatt straks med til boddelen uten unødige forsinkelser. Den som husker Salome-intrigen med Herodes og døperen Johannes, vil også huske at da Salome (på sin mors påbud) ba om å få døperens hode på et fat, så gikk dette grimme ønsket i oppfyllelse uten opphold. Dette var ikke et innfall som Herodes tok seg til, på utsiden av romersk lov og praksis. Det var ordinær praksis. Johannes var alt i fengsel og dødsdom var i farta, og kongens sjalu kone benyttet seg av dette på en nokså ondskapsfull måte. Hun hevnet seg slik på Johannes, som hadde irettesatt kongen for hans horeliv! (Han hadde stjålet sin bror Filips kone, og derfor refset Johannes ham). Matt. 14, 1-11.

Det er sikkert at Paulus ikke hadde døden i tankene da han ba Timoteus om å komme med vinterfrakken, bøkene, og særlig skinnbøkene. De sistnevnte var Toraen (Moses) selvfølgelig.

Det er beklagelig at jeg ikke gransket litt nøyere rundt disse ting tidligere...men nå er jeg i allfall i farta, og kan dele dette med leseren. Jeg tror ikke jeg er av de som

holder noe tilbake, men jeg prøver å dele med meg så sant jeg har noe bra å lære fram.

Det er tross alt viktig å holde fra hverandre skriv som er rettet til oss, menighetens husholdning (Ef. 3, 2) og ikke sammenblande vår troslære med den messianske tiden som fant sted i Apostelgjerningene år 32-62, der det bare var Israel og proselytter som ble tilbudt det jordiske Kongeriket med Jesu komme i apostlenes levetid. Altså det nasjonale jødiske evangelium forkynt bare for Israel og dets proselytter. Om et jordisk kongerike med sete i Jerusalem og Jesus som regent.

Jeg vil ta oss igjennom noen viktige eksempler som viser at 2. Tim. hører hjemme blant de jødiske messianske skriv, og ikke har noen formell kopling til menigheten. Som alt nevnt, det har bare koplinger til oss i generell betydning, for eksempel i spørsmål om å holde seriøs ren lære, og dette som i alle tidshusholdninger er gjeldende: Den troende må alltid forsvare Gudstroen og iredettesette for vranglære og det som slikt fører med seg.

Hele tankerekken som i århundrer har bygd seg opp som en akseptert idé innen kristenheten om Paulus som ble halshugget er UTEN BEVIS i Bibelen! Det er grunnet bare på menneskelige (katolske) legender og fabler. Man har påstått at Paulus ble fengslet i Neros masse-arrestasjoner av romere etter bybrannen i 64, men Bibelen er helt taus om dette. Vi kan ikke feste lit til menneskelige antakelser. Ingen vet hvordan Paulus døde, eller når han døde. Vi tvinges til å la dette ligge ubesvart. Vi har bare brevenes eget innhold å holde oss til.

PAULUS OG DE JØDISKE FORFEDRE

Allerede i vers 3 finner vi et tydelig signal om den samme lære som han framsa i Apg. 13, 32 om at de forkynte det evangelium som gjaldt løftet gitt Israels forfedre...løftet

om en ny pakt og med kongeriket på jord.

«Jeg takker Gud, som jeg FRA MINE FORFEDRE AV tjener med en ren samvittighet, når jeg stadig minnes deg i mine bønner, natt og dag.»

Referansen blir her altså den samme som han forkynte for galaterne (jøder og proselytt-grekere) i år 43 da han var i Galatia med Barnabas. Løftet gitt til Israels forfedre...som Paulus ennå på samvittighetsfullt vis forkynte. Ergo hadde ikke Paulus fått seg åpenbart den hemmelighet som menighetens husholdning utgjorde, slik vi kjenner fra Ef. 3, 1-9.

PAULUS GJØR JESU LÆRE FRA EVANGELIENE TIL SIN LÆRE I 2. TIM. 1, 8

«Skam deg derfor ikke ved vår HERRES vitnesbyrd (forkynnelse) eller VED MEG, hans fange, men lid ondt sammen med meg for evangeliet i Guds kraft!»

Her ser vi tydelig at Paulus gjør felles sak med den forkynnelse som Jesus førte i sin jordiske tjeneste, Den nye Pakt til Israel i Jesu blod, som inneholdt løftet om et Kongerike med Jesus som regent i Jerusalem.

PAULUS VENTET JESU KOMME

Referansen til en viss dag i framtiden, slik vi ser i 2. Tim. 1, 12 peker mot dagen da Jesus skal komme synlig og opprette Tusenårsriket for Israel:

«...å bevare den skatt som er betrodd meg, til DAGEN KOMMER.»

Samme referanse finner vi også i 2. Tim. 2, 12:

«Holder vi ut, skal vi også HERSKE SAMMEN MED HAM. Fornekter vi, skal også han fornekte oss.»

Dette er helt i tråd med det ord Jesus gav disiplene før

korsfestelsen, om at de ved kongerikets opprettelse med hans gjenkomst, skulle sitte på tolv troner og dømme (styre) Israels tolv stammer i Tusenårsriket. Mens vi, menigheten, ikke er lovt å være i dette rike på jord og styre med Kristus, men vi er plassert i det himmelske der oppe, i herlighet hos Kristus (Kol. 3, 1-4).

VED HANS KOMME OG HANS RIKE

Paulus fortsetter å peke på det forventete Guds Kongerike i Israel, og selv om jeg nå gjør et hopp i lesingen, så er det bare for å peke på denne konstante faktor i hans brev: Håpet var Kongeriket, og ikke himmelen der oppe hos Kristus!

2. Tim. 4, 1 sier mye:

«Jeg vitner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og VED HANS KOMME (til jord) OG HANS RIKE (på jord).»

Alle de formaningene vi for øvrig møter i både kapittel 3 og 4 om kommende frafall og åndelig dekadens – har å gjøre – ikke med menigheten – men med et Israel som i framtiden vil falle som offer for den antikristelige forførelsen, slik vi finner i 2. Tess. 2 ff.

Jeg kunne kommentere flere andre forhold innen 2. Timoteus brev, men vil la dette være nå.

Jeg oppfordrer alle Apg.-28 troende til å innse at vi finner menighets-læren bare i Efeserne og Kolosserne, i forhold til den åpenbarte hemmelighet som Paulus ble gitt like før han skrev de to lærebrevene. Filemon er jo et brev som ble skrevet i lys av dette, men ikke inneholder spesifikk troslære.

Se også min ferske artikkel om Titusbrevet (under kategori «Spesielle bibelemner»).

SLÅENDE LIKHET MELLOM 2. TIM. 3 OG ÅPENBARINGSBOKENS BESKRIVELSER

Vi skal gjøre skrittvis sammenligning mellom Åpenbaringsboken og 2. Tim. 3 med dens 'Syndekatalog'.

Ikke misforstå: Selvsagt er mye av ondskapen vi leser om i 2. Tim. 3 å se der ute i den generelle verden, uavhengig av etnisitet. En kan finne en mengde likheter og skremmende aktualitet i folkelivet som utspiller seg, og det er derfor lett å tro at Paulus profeterte om verden og dens mange problemer og menneskehetens forverring hva gjelder etikk og moral.

Men mitt poeng og min retorikk her er, – profeterte Paulus konkret med tanke på Israel og den kommende trengselstiden – som først Jesus advarte imot i Matt. 24 – eller var det om verden for øvrig? Hele menneskeheten?

Da må jeg svare: Han pekte på ondskapen til Israel og deres kristushat, kristusforkastelse, kristusforakt, kristusbespottelse, ondartet hardnakket vantro og alt det som vondt er. Paulus hadde allerede i årevis erfart hard forfølgelse fra den vantro jødedommen. I Ef. 5, 6 stempler han disse som 'Vantroens barn'! Dette til tross, et stykke inn i framtiden skal disse vantro jødiske person-gruppene forverre seg og bli verre enn noensinne tidligere – **«For menneskene skal DA være...»** – underforstått – det sklir helt ut, og tar former og proporsjoner en vanskelig kunne forestille seg da Paulus sa dette for cirka 1960 år siden. Faktisk tror jeg at ordene fra 2. Tess. 2, 9-12 om at Gud overgir de vantro jøder i trengselstiden til dom og ødeleggelse...de har tråkket over streken...og det finnes ingen vei tilbake, er akkurat om det samme som nevnes i 2. Tim. 3:

«Den lovløse (Antikrist) kommer etter Satans virksomhet med all løgnens makt og tegn og under. 10: Det skjer med all urettferdighetens forførelse blant dem som går fortapt,

fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. 11: DERFOR SENDER GUD DEM KRAFTIG VILLFARELSE så de skal tro løggen, 12: for at de skal bli dømt, alle de som ikke har trodd sannheten, men hadde sitt behag i urettferdigheten.»

Paulus' profetier om jødernes forverring og dekadens falne i ugudelighet og synd slik de aldri før hadde gjort, er også helt overensstemmende med hva Jesus lærte i Matt. 12 og tilfellet med den besatte som ble fri, der Jesus bruker hendelsen til å profetere at demonen som fór ut av mannen vil komme tilbake igjen (mannen liknes med det framtidige Israel!) – og i dette tar den med seg syv andre demoner verre enn den selv, og de går inn og 'og bor der'. Jesus pekte mot en framtidig forverring/utglidning i jødedommen i Israel. Se egen artikkel om dette på nettsiden. Dette fikk sin start da Israel kuppet landet i 1948 med FNs velsignelse. Ved Antikristens framståelse som en (falsk) jødisk leder og messias kommer alle disse gruelige ting over jødene. De har i historien selv sådd frøene, men i endetiden skal de høste fruktene av deres villfarelser og kristushat!

Ovenfor har jeg allerede vist til det faktum at 2. Tim i sin helhet er myntet på Israel og nasjonens anliggender idet Paulus ennå forkynte til dem om Messias Jesus og hans komme fra himmelen så snart Israel hadde omvendt seg. Han forkynte det nasjonale jødiske evangeliet om kongeriket i Israel. For evangeliet om den frie nåde ved tro, det internasjonale evangeliet ut i alle nasjoner, var ennå ikke åpenbart for apostelen. Dette kom ikke før han skrev Efeserne/Kolosserne i år 62 e. Kr. i Rom. Han taler om at 'hemmeligheten' blir åpenbart ham. Ref. Ef. 3, 1-9.

Det ville dermed være absurd at han plutselig og uten forklaring bare begynner å tale om en masse vanskeligheter som skulle ramme kristenheten og verden, slik vi kjenner den i dag.

Nei, han talte om den falne kristusforaktende jødedom, for hvilken det ventet en straff i framtiden.

2. Tim. 3, 1 setter tonen:

«Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme vanskelige tider».

Så begynner Paulus å liste konkret opp, med en profets nøyaktighet, hva disse vanskelighetene bestod av.

Uttrykket 'De siste dager' er et begrep som har å gjøre med det som vil skje i trengselstiden nevnt. Det rammer Israel og ikke verden i alminnelighet. De siste dager, er de dagene da Gud tar oppgjør med Israel for å renske dem for ugresset: De kristushatende jøder. De skal få sin straff og Herren skal hamle opp med ugudelige elementer og slik rens seg et folk og en nasjon som kan representere ham overfor verden for øvrig. Det er de to profetene i Åp. 11 som utfører denne strenge oppgaven, – de er Elias og Moses.

Selve begrepet 'De siste dager' har intet å gjøre med menigheten, det er ikke menigheten som skal straffes og rensket for utøy. Vi tror jo på Jesus og er derfor frelst. Uten gjerninger, det er en Guds gave, Ef. 2, 8.

Allikevel er det en sannhet i at menigheten, etter å ha eksistert snart i 2000 år på jord, lakker og lir på tiden og skal snart tas inn i det himmelske hos Kristus, Kol. 3, 1-4. Vi skal åpenbares med ham i herlighet i det himmelske. Men det er allikevel altså ikke 'De siste dager' som sådan. De siste dager gjelder bare Israel.

Vers 2 fortsetter:

«For menneskene (jødene, Israel) skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre (menes: mot forfedrene i jødedommen, og profetene med deres lære), utakknemlige uten aktelse for det hellige.»

SPOTTENDE: Se Åp. 16, 9 og 11

«Og menneskene (i Israel) brant i svær hete, og spottet Guds navn, han som har makt over disse plager. Og de omvendte seg ikke til å gi ham ære.»

«De spottet himmelens Gud for sine piner og for sine byller, men de omvendte seg ikke fra sine gjerninger.»

Peter beklager og profeterer om denne kommende spotten:

2 Pet. 2, 12: *«...de spotter det de ikke kjenner..»*

2 Pet. 3, 3: *«Dette skal dere først og fremst vite, at i DE SISTE DAGER skal det komme spottere med spott, som farer fram etter sine egne lyster.»*

Esek. 36, 23: Herren skal hevne seg på den ugudelige jødedom som har **spottet og baktalt Jesu navn** i hele den tid de har vært i utlendighet siden år 70 e. Kr.:

«Jeg vil hellige mitt store navn, som er blitt vanhelliget (spottet, forhånet) blant folkene, det SOM DERE (Jøder) har vanhelliget blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, sier Herren Herren (Kristus), når jeg helliger meg på dere for deres øyne.»

Denne hevn for blasfemi, som jødedommen har stått for, blir utført i og med Den store Trengsel som kommer. Og nasjonene i verden skal forstå at det da er Herren som holder oppgjør med Israel og straffer dem!

At disse jødene er uten aktelse for det hellige og overser forfedrenes tro og lære, framgår jo allerede av det jeg har tatt frem.

EGENKJÆRLIGE, PENGEKJÆRE, SKRYTENDE, OVERMODIGE:

Se Åp. 17-18 og Guds svære straffedom over Babylon skjøgen, Israel, med dens by Jerusalem.

Skipsredere vil stå om bord på sine skip (antakelig i containerhavna i Haifa) og se røyken fra brannen i Jerusalem...og deres klagerop er ikke over alle menneskene som dør, men over RIKDOMMENE, PENGER GODS OG GULL som går tapt for dem. Åp. 18, 16-19 gir oss hvilken grisk karakter som rådet, selv da de måtte se rikdommene gå opp i flammer og røyk:

«Ve, ve den store by (Jerusalem)! Du som var kledd i fint lin og purpur og skarlagen, og som lystet av gull og edelstener og perler – at så stor en rikdom er ødelagt i én time! 17: Hver styrmann og hver skipsfører og alle sjøfolk og alle dem som ferdes på havet (Middelhavet), stod langt borte (Haifa er 150 km fra Jerusalem), 18: og de ropte da de så røken av hennes (Jerusalems) brann, og sa: Hvem er lik den store by?(De var ennå skrytende og overmodige). 19: De strødde støv på sine hoder (gammel jødisk sørgeskikk som får renessanse i endetiden når det fjerde tempel reises) og ropte med gråt og sorg, og sa: Ve, ve, den store by (Jerusalem), hvor alle som har skip i sjøen, er blitt rike av hennes kostbarheter. For på én time er den lagt øde.»

Dette er en tydelig søkkrik 'overklasse' av forretningsmenn og skipsredere med base i Jerusalem. Ser vi i Åp. 8, 8-9 finner vi at de har alt opplevd å få en tredjedel av skipsflåten ødelagt når en asteroide slår ned i Middelhavet og skaper enorme tsunamier. Derfor er det sannsynlig at rederne har latt øvrige flåte bli liggende i havna i Haifa av frykt for flere katastrofer. Herren slår altså til i en full-skala straffedom og senker skipene i havet, men tar også og ødelegger hele forretningsimperiet ved å svi av deler av Jerusalem, inkludert deres rikmanns-aktiva.

Åp. 18, 11-15 lister opp de utsøkte varesortene, og merkelig nok finner vi også listet opp «..treller og menneskesjeler..» i vers 15. De har tatt seg den frihet og gjeninnført åpent slaveri igjen. Sjekker du den amerikanske slaveri-handelen i historien, vil det framkomme at jødiske

forretningsfolk stod bakom dette, sammen med amerikanske og andre.

2. Tim. 3, 3 fortsetter:

«Uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalende, umåtelige, voldsomme, uten kjærlighet til det gode».

Finnes det noe konkret i Åpenbaringsboken som bekrefter dette?

Det nærmeste jeg tror jeg kommer, må vel være det grusomme klimaks i Israels mørke historie: Åp. 13 og Antikrists ugudelige overtak av makten i Israel. Da vil majoriteten av folket følge denne falske messias, og la seg rive med i den rusen av ondskap og ugudelighet. De tar på seg dyrets merke i pannen eller i hånd, – men de som ikke gjør det blir forfulgt og drept. De får ikke verken kjøpe eller selge – de sulter i hjel.

Og allerede ser vi fysiske bevis på et slikt kommende terrorsystem i Israel: Den 7 meter høye betongmuren som er oppført. **Målet er at den skal lukkes helt en dag, med sterkt bevoktede porter og sikkerhetssystem,** og vi vet at en mur har to sider: Den er i dag tiltenkt å beskytte Israel mot fiender utenfra, men en dag snart så vil den fungere som et hinder for israelere og holde dem innesperret under Antikristens terrorsystem. De vil ikke makte å bryte igjennom muren når tiden kommer for oppfyllelse av Åp. 13 og tvangssystemet med dyrets merke. Et terrorsystem som faktisk vil overgå Sovjet og tiden med jernteppet, på langt nær. Ondskap og undertrykkelse i system – og med deres nye leder Antikrist – en mann som offentlig taler bespottelser mot Gud. Og tvinger dem til heller å tilbe ham selv som Gud, i det han setter seg i tempelet som snart vil bli bygget i Jerusalem (2.Tess. 2, 4).

2. Tim. 3, 4 sier rett på sak:

«Svikefulle, oppfarende, oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud».

Åp. 13, 4-6 samt de vers som er nevnt tidligere, viser et Israel helt på bunn av skalaen hva gjelder moral og respekt for det hellige, man kan nesten ikke tro det man her leser:

«De tilbad dragen (djevelen), fordi den hadde gitt dyret (Antikrist) makt. Og de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret og hvem kan stride mot det?»

5: Det ble gitt det (dyret, Antikrist) en munn som talte store og bespottelige ord. Og det ble gitt det makt til å holde på i førtito måneder.

6: Det åpnet sin munn til spott mot Gud – til å spotte hans navn og bolig og dem som bor i himmelen.»

Vers 7 viser at denne Antikrist som jødene da har tatt imot som deres messias, begynner å drepe de hellige (de messianske Jesus-troende jøder)...ikke bare jøder i Israel, men enhver som oppjonerer mot dyret i Israel, uansett etnisitet.

Så, selv om det nok finnes ugudelige mennesker i verden som sådan, jøde eller hedning, så er det allikevel ikke disse Paulus tenkte på da han profeterte det han skrev til Timoteus om endetiden. ***Det var trengselstiden som skal komme i Israel.***

Paulus sin påpeking av at de ugudelige i dette endetidsbildet i Israel skal bli offentlig avslørt som dårer (2. Tim. 3, 9), vil skje når Jesus kommer fra himmelen med stor kraft og sine mektige englehærer og oppretter kongeriket i Israel.

Da skal ikke bare de som er nevnt i 2. Tim. 3 bli avslørt og stå igjen med 'Svarte-Petter' – men all ugudelighet og kristusforakt og ateistisk hovmod i verden vil bli lagt

flatt mot jorden og opphøre helt!

«..men deres dårskap skal bli åpenbar for alle...».